

Perpetuum mobile

Radek Štěpánek

I.

*Tak tedy člověk smí
najít svůj obzor:
Kolikrát vychází
tolikrát dojde tam
kde k němu stojí zády*

...

Němé se rozeznívá
i když zvuk nemá jiný cíl
než uchvět se v tichu
Těkavý svět cestuje v očích
Ustrašené
hledá svůj začátek i konec

...

Nic na čem by oko lpělo
ani ohlušující ticho
stále stejné světlo:
nazvykaná tma

...

Nad Sávou světla v mlze
Stromy světel
Les

Stín mezi stromy

Vždy o krok přede mnou
stále zády

...

Nebe i moře mám na dosah
a pořád jsou mi blíže
trnité keříky
tisknoucí se k zemi

I vítr mě konejší
jako kus vápence:
pečlivě do každé rány
ukládá krystal soli

...

Ostří listů
datlových palem
a dokonale oblé
tvary plodů
které nikdy nedozrají
A světlo
krájené na stíny
jednou ostré
podruhé dokonale oblé

...

A přeci je někdo šťastný
tak aby miloval

Dva hlemýždi
na kusé koleji
právě začínají

Přihlížím
přemožen smutkem
Miluji

...

Dětskýma očima
viděl jsem moře
divoké zvíře s pěnou u huby
lámalo skály i světlo

Už dospělý ho lituju
když se za odlivu
choulí samo do sebe
jako k matce

...

Něco jako by sem nepatřilo
ale je to všechna ta smrt
už odbytá
nebo rozkvetlá jabloň
vrostlá do ostnatého drátu
a vzdálený zvon
právě odbíjející?

...

Kůň přešel potok
a ztratil podkovu
znovu mám štěstí
Stokrát se dívám
jak se kůň brodí
ale nevšímnu si
když žádná podkova neschází
ani nepřebývá

...

Tváří v tvář pohledu anděla
nacházím slova
ale vyslovit je nemohu

Nit která vedla zpět
je vymotaná

Operační sál ožívá
chladná krev protéká krví horkou
od anděla k člověku
podél stěn
světlem

...

V modré tmě bouřky
ožívají i duboví lidé
stvoření z trouchně stromů

Míjejí mě
mluví v nich duto

Spatřit je znamená potkat sebe sama
překročit bludný kořen

...

Z polí voní chléb
kobylinky v obilí brousí kosy

Po mé pravici
růžová tma města
po levici Kassiopeia
myje si boky tam
kde černé prázdno
bylo před chvílí řekou

Slyším že ticho
mluví jen samo k sobě

...

Zhasl jsem
jen pomalu noc řídne
za oknem bubnuje déšť

Tenkou stěnou pokoje
proniká milování odvedle

Počítám
počítám beránky v mém stádě

...

Provází mě noc
stožáry cypřišů
mléčná dráha vesnic na pobřeží
přístav
rybí oko majáku
dál už jen opravdová tma

...

Mlhavým jitem
začínají prosvítat obrysy světa
na druhém břehu se z hlasů
stávají lidé

Vše tušené dostává tvar

Čím dál vidím
tím nepatrnější a osamělejší
si připadám

...

Průzračnou vodou
vidím na dně
loňské listí
ani pohyb
ani spočinutí

...

Obloha zbělala a černá
Teď mohu počítat každou vteřinu
a třeba i usnout
Voda poteče pořád
holubi se budou dožadovat
svého zrní

Ať už se zúčastním nebo ne
nestane se nic navíc

*II.**Člověk i obzor se pohybují
hledají pevný bod**Toužící po spočinutí
nikdy nespočinou*

...

Po dešti ještě krápe
ze stromů a střech
Ticho obydluje holubník

Mezi kolejemí poskakují
zmoklí ptáci
A člověku je proti myslí
že možná nehledají nic

...

Olivový sad postříbřil zralý vítr:
není kam spěchat
Slunce se přelévá do fíků
obloha hasne jako světla střelené srnčí

Odsud už smíme úžinu pod námi
přejít jediným krokem

...

Přeběhnu kladinu stavidla
a skočím
jak prosté to je když mohu

Uvidím zase tátu
tápajícího v černé vodě
a sám sebe pod dubem
který tenkrát ještě stál

Ale toho utopeného
ani dnes nikdo nenajde

...

Těsně před usnutím
myšlenky stahují smyčku
oči těkají mezi světlými body

Zem chladne od korun stromů
zavírám oči
světlé body těkají v nich

...

Je září málem říjen
slunce vaří čaj z květů na okně
Zatopit jsem zapomněl
v komíně staví hnízdo meluzína
Ve všem teď praská
i trám mrtvý půl století
ožívá jizvou

...

Rudolfu Jurolekovi

Jdu po stopách srnčí
nejsem lovec
ani jeho pes
a snad žádnou zvěř
nezahlédnu

Padá sníh
zahlazuje všechny tvary
mizí stopy které hledám
i ty které nechávám
za sebou

Místo kde stojím
kráčí

...

Když cypřiš zpoza okna
vyhlíží svůj jih
zrcadlí i mou bolest

Mohu ho přesadit
přenést k jinému oknu
nebo zalévat slanou vodou
ale nevyléčím ho

Co mohu změnit zůstalo v minulosti:
nikdy ho nevykopat
zapřít sám sebe
opustit ho

...

Zas ve mně odstřelili skálu
bolest cestuje tělem
jako vzduchem zvuk
pečlivě zevnitř prohmatává
smršťuje se a rozpíná
ale vně kůže nemůže
nesmí

...

Cosí mě drží mezi nebem a zemí
snad život vdechnutý závanem větru:
nic než závrať

Města v dálce jsou jako opuštěná
bílá mraveniště

Jestli Bůh sídlí tady
možná si také myslí
že není

...

Zlatý úhoř
zatátý sval světla
odplouvá po vodě
dělí mou noc
ztrácí se v hlubině dálky

...

Něco ve mně hledá
listuje loňským listím
ale jména už nepodpírá
stín skutečností

Zažívám prázdno
trávím sám sebe
vlak duní v útrokách:

sedíme znovu naproti sobě
za oknem utíká černá krajina
Vyskakují tam

...

Trpělivě
den po dni
jako Měsíc
z ničeho dorůstám
do ničeho

...

Schovaný pod stolem
snažím se z lastury křídlatce
vymámit zvuk moře

Chvíli ta mušle opravdu
cosi šeptá
potom se rozesměje:

to moře nezní ve mně

...

S rybáři smlouvám o ceně palamid
slunce bělí slané síť
pták na olivové větvi zpívá o zázraku

Žádný křiklavý posel počátku světa
obyčejný vrabec

...

Celý týden moře
naráží do pobřeží
modeluje kámen podle tvarů ticha
a bude pokračovat
dokud nebude úplně

Člověk smí zaslechnout
jen těch pár prvních a posledních úderů
jako když při nemoci
měří svůj tep
Dech hmatá v nedechu

...

Vojtěchu Kučerovi

U stolu zjizveného neklidnými prsty
mluvíme o nehybnosti
Zažloutlá lampa vdechuje
cigaretový kouř
Další slova
další ohýbání skutečnosti
jediná rovná zůstává pochybnost

...

Žaluzie štípou světlo
hromada třísek
na mém stole
sama od sebe
stolem prorůstá

...

Vlastní hlas přemlouvám
k mlčení
slovo je roubíkem v ústech

Fotografie nežloutnou
nehoří
paměť zvětrává

Zastavené kukačky
v prázdné sednici
naslouchají bičování deště
klekání z návsi

...

Ani vzduch se netetelí
stín vstupuje do těla
uvnitř a vně se prolíná

Stávám se součástí
něčeho většího
ale klid nenacházím:

Mám nohy
abych znovu odešel
a byl

Radek Štěpánek (narozen v roce 1986 v Prachaticích) je studentem Masarykovy univerzity v Brně. Publikoval například v Literárních novinách, Hostu nebo Textech. Vydal básnickou prvotinu s názvem *Soudný potok* (2010). Pořádá literární setkání (např. Setkání básníků v zahradě zámku Kratochvíle). Zde zveřejněné básně tvoří samostatný a dosud nevydaný celek.